

на изтокъ, така и на западъ отъ истоименото село. Въ първата посока тѣ не сж толкова високи, както къмъ Плѣвень — въ романтичната долина „Каменецъ“ (Каялжкѣтъ).

Събраната фауна въ Тученишката долина не е твърде разнообразна, но всё пакъ достатъчна за да установи туронската възраст. По-важни отъ фосилитѣ сж: *Inoceramus latus* Mant., *Inoceramus problematicus* d'Orb., (= *I. labiatus* Schloth.), *Pecten aff. cretosus* Defr., *Pecten aff. rothomagensis* d'Orb., *Pecten aff. Nilsoni* Gldf., *Plicatula aff. aspera* Sow., *Cerithium aff. subfasciatum* d'Orb., *Natica lamellosa* Roem. и пр.

Относително разпространението на Туронския катъ ето що може да се каже. Пластоветѣ му афльориратъ на югъ отъ с. Търнене, недалеко отъ р. Витъ и, почти въ права линия, могатъ да се проследятъ къмъ изтокъ, недалеко с. с. Радишево, Згалювецъ, Пордимъ и малко по-далеко. Южната граница на този катъ начева, тоже, недалеко отъ р. Витъ, минава на северъ отъ с. Петърница и на югъ отъ Карагуй; къмъ изтокъ предполага се да минава тя край с. Пелишатъ, обаче где се свършва Туроне не е още извѣстно.

3. Сенонски катъ.

Както ценоманскитѣ така сжщо и сенонскитѣ образувания се явяватъ въ България въ два съвсемъ различни типа. Първиятъ отъ тѣхъ, отбелязанъ е съ *Belemnitella mucronata* d'Orb. и *Mortoniceras Texanum* F. Römer, представлява северо-европейския типъ, а другиятъ съ *Orbitolites* и *Hippurites* носи белезитѣ на южно-европейския или медитеранския типъ.

Северо-европейскитѣ типъ намира се почти изключително на северъ отъ балканската верига и лесно се разпознава по литологическитѣ си елементи отъ другитѣ членове на кредната система; въ него влизатъ варовици, кредоподобни варовици, пѣсъчници и пѣсъци. Този типъ е развитъ най-пълно въ източната половина на царството, главно въ Шуменското, а отчасти въ Провадийското плато, дето може да се разчлени на доленъ или Емшерски (Emscherien) и горенъ или Атурски (Aturien) подкатъ. Но Сенонъ съ сжщия сръдно-европейски типъ се намира прекрасно пред-